

Fővárosi Ítéltábla

4.Pf.20.369/2022/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Fekete és Társai Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe¹; ügyintéző: felperesi jogi képviselő neve ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – a Poprádi Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe²; ügyintéző: alperesi jogi képviselő neve ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen tagdíj megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. március 2. napján kelt – 27. sorszám alatt kijavított – 4.P.21.057/2021/20. számú ítélete ellen a felperes által 22. sorszám, az alperes által 21. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, a felperest perköltség fizetésre kötelező rendelkezést mellőzi és kötelezi az alperest, fizessen meg a felperesnek 8.628 (nyolcezer-hatszázhuszonnyolc) forint perköltséget. Ezt meghaladóan az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 75.000 (hetvenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes a keresetében 607.750 forint és 2021. február 21-től számított késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest tagdíj címén. 2015. január 1. és 2021. december 31. közötti időre 375.310 forint követelést érvényesített.

[2] Az alperes a tagsági jogviszony létrejöttének hiánya alapján kérte a kereset elutasítását. Ezen túlmenően vitatta az összecszerűséget és elévülési kifogást is előterjesztett.

[3] A Fővárosi Törvényszék a kijavított ítéletében kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 375.310 forint tőkét és 2021. február 21. napjától azámított késedelmi kamatait. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 79.277 forint perköltséget.

Az ítélet indokolása értelmében a 2011. évi CLXXV. törvény 3. § (1) bekezdés, 19. §, a Ptk. 3:63. § (1) bekezdés, 3:66.§ (1), (2) bekezdés, az alperes 2017. május 22. keltű alapszabályának III. pontja, 2.c.) pontja és a csatolt dokumentumok alapján megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a felperesi szövetség tagja. Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy az eredeti alperesi közgyűlési határozat a felpereshez történő csatlakozás elhatározásáról és a 2003. július 1-i felperesi bankszámlakivonat nem lelhető fel. Igazoltnak találta az összecszerűséget is. A felperesnek a 2016. X. 28-án kelt személy2 címére küldött fizetési felszólítását nem tekintette az alperes részére küldött fizetési felszólításnak, az nem volt a Ptk. 6:4. § (1) bekezdés szerinti joghatás kiváltására alkalmas, így felperesi felhívás a Ptk. 6:5.§ (2) bekezdés alapján nem volt. A 2012-től 2014. II. félévig a 232.440 forint követelést a Ptk. 6:22. § (1)-(2) bekezdésre figyelemmel a Ptk. 6:23. § (1) bekezdés értelmében bírósági eljárásban nem tartott érvényesíthetőnek, ezért ebben a körben a keresetet elutasította, és a fennmaradó 375.310 forintra marasztalta az alperest. A késedelmi kamatról a Ptk. 6:48. § (1) bekezdés alapján határozott. A 62 %-ban pervesztes alperest a Pp. 83. § (2) bekezdés alapján kötelezte 22.608 forint lerótt illeték megfizetésére. A felperes képviselével felmerült ügyvédi díjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés szerint 18.765 összegben számította, míg az alperes által felszámított munkadíj 38%-át állította szembe és azt az IM. rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte 120.650 forintra, melyből a felperesi perköltséget levonva kötelezte a felperest az alperes részére 79.277 forint perköltség megfizetésére.

[4] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet perköltség viselésről való rendelkezésének a megváltoztatását, az őt perköltség fizetésre kötelező rendelkezés mellőzését és az alperes kötelezését kérte 8.628 forint perköltség megfizetésére. Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság a perköltség számításakor figyelmen kívül hagyta a képviselője csatolt megbízásában szereplő összegeket. A jogi képviselője összes ügyvédi költsége teljes pernyertesség esetén 172.000 forint lett volna. Így 62% pernyertesség esetén 106.640 forint ügyvédi munkadíjat kellett volna megállapítani a részére. Az alperes 62% pervesztessége okán 22.608 forint illeték fizetésére kötelezett, az ügyvédi munkadíj 120.620 forint. Ezért az alperes $106.640 + 22.608 - 120.620 = 8.628$ forint perköltséget köteles fizetni a felperesnek.

[5] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, másodlagosan a perköltség tekintetében akként kérte az ítélet megváltoztatását, hogy a perköltség összegét 205.105 forintra kérte felemelni. Költségeit felszámította. Elsődleges fellebbezését az alapszabály III. pontja, 2. alpontja és a csatolt okiratokra alapítva az ellenkérelmében írottak szerint tartotta fenn. Kifejtette, hogy az alapszabály és a csatolt levél alapján a tagsági viszony létesülése szempontjából kiemelt jelentőségű iratok – közgyűlési határozat, bankszámlakivonat – nem lelhető fel, aminek az elsőfokú bíróság indokolatlanul nem tulajdonított jelentőséget. Rámutatott, hogy a befizetés igazoltsága hiányában a felvételre vonatkozó határozat nem léphetett hatályba. Mindezek alapján nem tagja a felperesnek, a tagsági viszonya nem jött létre. A Pp. 326. § alapján egyszerű magánokiratnak tartotta tekinthetőnek a felperes által csatolt füzeteket és bankszámlakivonat képeket. Megítélése szerint személy2né tanúvallomása jelentős kérdésben

kizárólag valószínűsítés szintjéig jutott, bizonyos tudomással a tagságra nem rendelkezett, melyből arra vont következtetést, hogy jogcím nélküli kifizetések történtek a felperes részére és a tagsági viszony nem jött létre. A tanúvallomásban foglaltak figyelmen kívül hagyását kérte. Álláspontja szerint mindaddig, amíg nem áll rendelkezésre a csatlakozás mozzanatát elhatározó, a felperes által több ízben hivatkozott, de nem csatolt társasházi közgyűlési határozat, valamint a felvételt nyert tag általi esedékes tagdíj befizetésről szóló igazolás, az alperes nem tekinthető tagnak a felperesi szövetségben. Hivatkozott a 2011. évi CLXXV. törvény 3. § (1) bekezdésére, amelynek alapján a szabadsága kiterjed arra is, hogy nem köteles csatlakozni semminemű közösséghez. A Perköltség esetében a Pp. 80. § és 83. § sérelmét jelölte meg. Hivatkozott a megbízási szerződés alapján felszámított költségigényére, amely nem tekinthető túlzónak. Rámutatott, hogy a beadványai kizárólag a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen merültek fel. Törvényszéki ítéletekre hivatkozva fejtette ki, hogy a megbízási szerződésben meghatározott ügyvédi munkadíj mérséklésének a lehetősége nem állt fenn.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az alperes fellebbezésének az elutasítását és perköltségben marasztalását kérte. Részletesen rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló mérlegelésével, megalapozottan állapította meg a tényállást, és helytálló az érdemi döntése. A perköltség viselése körében kifejtette azon véleményét, hogy a törvény szellemével és a köznapi „igazságosság” fogalmával ellentétes az az utóbbi időben elterjedt bírósági gyakorlat, hogy részleges pernyertesség esetén, nem a pernyertes félnek jár adott esetben perköltség a pernyertessége arányában, hanem a pervesztes félnek ítélnék meg perköltséget. Kifejtette azon indokokat, amelyek alapján az alperes perköltség igényét irreálisan magasnak tartotta.

[7] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében, megalapozatlansága miatt, a felperesi fellebbezés elutasítását kérte. Hivatkozott a Pp. 80. §, 81. §-ára, továbbá arra, hogy a felperes elmulasztotta az elsőfokú eljárás során megfelelően felszámítani a költséget. Megítélése szerint a felperes olyan költségeket kíván érvényesíteni perköltségként, amelyekre tekintettel az elsőfokú eljárás során nem tett indítványt. Másodlagosan a felperes perköltségigényének megalapozatlanságára, a számítás nem helytálló voltára, rejtett igények érvényesítésére hivatkozott.

[8] Az alperes fellebbezési észrevételt is előterjesztett, amelyben az alapszabálynak a taggá válással kapcsolatos kifejezett rendelkezésére utalt, és arra, hogy a felperestől elvárható az iratok megőrzése. Kiemelte, a felperes nem bizonyította az alperes tagságának létrejöttét. Megismételte a fellebbezésében már kifejtetteket. Elutasította a felperesnek a perköltséggel összefüggő nyilatkozatait. Megítélése szerint az általa felszámított perköltség igazodik a Budapesten szokásos ügyvédi munkadíj mértékéhez, amely módon nem tekinthető eltúlzott mértékűnek és nincs helye a mérséklésének. Csatolta módosított költségjegyzékét.

[9] Az alperesi fellebbezés nem, a felperesi fellebbezés alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdés alapján, a felek tárgyalás tartása iránti kérelme hiányában, a fellebbezéseket tárgyaláson kívül bírálta el.

[11] Nem volt fellebbezéssel támadott a marasztalást meghaladó keresetet elutasító ítéleti rendelkezés. Ezért az ítéltábla a fellebbezési kérelmekhez kötötten bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

[12] A felperes az alperest mint a felperesi szervezet tagját a tagdíj fizetési kötelezettségének a teljesítéseként kérte fizetésre kötelezni. Az alperes vitatta tagsága létrejöttét, fennállását és így tagdíj fizetési kötelezettségét. Az elsőfokú bíróság mindekorben helytállóan hívta fel az alkalmazandó jogszabályokat és a felperes alapszabályát, amely a Ptk. megjelölt rendelkezései alapján ugyancsak alkalmazandók voltak a jogvita elbírálásában. Az elsőfokú eljárásban a 2017. május 22. keltű alapszabály került csatolásra. A felperes az alperes tagsági viszonyának keletkezését 2003. évre tette, így a tagsági viszony létrejöttére a felperesnek ebben az időben hatályos alapszabálya lett volna irányadó, amely azonban nem került benyújtásra. Rendelkezésre állt az alperesi közös képviselő 2003. április 9-én kelt levele, a felperes 2003. június 16. keltű levele a tagfelvételtől, valamint az alperesi közös képviselő által 2003. július 7. napján kitöltött adatlap. Az ezekben foglaltakból arra volt megalapozott következtetés vonható, hogy a felperes 2003. évben, a 2017. évi alapszabályban írtakhoz hasonlóan szabályozhatta a taggá válás feltételeit. Ezekből következően az alapszabály szerint a tagfelvételi kérelmet az alperesi társasház előterjesztette a felperesnél és a felperes Elnöksége határozatával a felperes tagjai sorába felvette az alperest, majd az alperes ennek megfelelően a részére megküldött adatlapot kitöltötte és visszaszármaztatta a felperesnek. Abból, hogy az elnökség határozott a tagfelvételtől, következik, hogy az alperes a tagfelvételi kérelmét szabályosan előterjesztette. Rendelkezésre álló okiratok és a 2017. évi alapszabály szerint, amely tekintetében nem volt vitatott a felek által, hogy 2003. évben is hasonló rendelkezést tartalmazott az alapszabály, – a tagdíj befizetés nem volt feltétele a tagsági viszony létrejöttének és tagdíjfizetés esetleges elmulasztása a taggá válást nem, csak a tagsági jogok gyakorlását érinthette. Ugyanakkor az alperes maga sem vitatta azt a felperesi állítást, hogy a tagfelvételt követően több éven keresztül a tagdíj fizetési kötelezettségét teljesítette. Miután az alperes éveken keresztül fizetett tagdíjat a felperesnek, ebből az a következtetés is levonható volt, hogy maga az alperes is a felperes tagjának tekintette magát. Mindebből következően az, hogy a felperes és maga az alperes sem tudta csatolni közel két évtizedre visszamenően a 2003. évi közgyűlési határozatát és az első tagdíj befizetését igazoló bankszámlakivonatot, nem alkalmas annak megállapítására, hogy az alperes tagsági viszonya nem jött létre, az alperes nem tagja a felperesnek.

[13] A felperes által csatolt füzetek a tagnyilvántartásról és bankszámlakivonat másolatok a Pp. 326. § szerinti okiratként az egyéb okiratok mellett és azokkal összevetve, összességükben értékelhetők és mérlegelhetők voltak a Pp. 279.§ alapján.

[14] A tanúvallomás – az idő múlása miatt is – érdemben nem cáfolta, és nem döntötte meg a fentiekben hivatkozott egyéb bizonyítékokat a tagsági viszony létrejöttéről.

[15] Mindezek kiemelésével az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg az alperes tagsági viszonya létrejöttét és fennállását a felperesnél, és alappal kötelezte az elmulasztott, összecszerűségében is igazolt, tagdíj megfizetésére.

[16] A perköltséget támadó fellebbezések körében az ítéltábla az alábbiakra mutat rá: A felperes keresetében elsődlegesen 2009. évtől, másodlagosan az alperes elévülési kifogása okán 2015. évtől kérte tagdíjfizetésre kötelezni az alperest. Az elsőfokú bíróság a követelés részbeni elévülése miatt a másodlagos kereseti kérelemmel egyező összegben marasztalta az alperest. A felperes így a másodlagos kérelmének megfelelően pernyertes lett. Azonban a fellebbezési eljárásban maga a felperes sem vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított 62%-os pernyertességét. Ezért a fellebbezési kérelmekhez is kötötten kellett az ítéltáblának elbírálnia a perköltséget támadó fellebbezéseket és e körben az elsőfokú ítélet megalapozottságát. A felperes 62% arányú pernyertessége okán a pernyertesség és pervesztesség %-a különbségének megfelelő felszámított költségének megtérítésére (62% - 38%) azaz 24%-ban volt jogosult. Az elsőfokú bíróság alappal mérsékelte az alperes ügyvédi díját. Az ügyvédi munkadíj megállapításánál nem volt figyelmen kívül hagyható a pertárgy érték, az ügy egyszerű megítélése, és a pertárgy értékre tekintettel az, hogy az alperes a kereseti követelést, majd az elsődleges fellebbezésében a marasztalását meghaladó mértékű ügyvédi díjat kért a javára megítélni. Ez a másodfokú bíróság megítélése szerint is irreálisan magas költségfelszámítást eredményezett, amelynek megtérítésére az alperes alappal nem tarthatott igényt. Az elsőfokú eljárás iratai szerint a felperes 19. sorszám alatt csatolt ügyvédi meghatalmazásában előterjesztette költségigényét, ami a két tárgyalási napra tekintettel 132.000 forintban volt megállapítható. Ennek a fentiek szerinti 24%-a, valamint az elsőfokú bíróság által elszámolt kereseti illeték 62%-a, azaz 22.608 forint az, ami a felperest elsőfokú költségként megilletné. Mindezek kifejtése mellett az ítéltábla a felperes fellebbezésének korlátaira figyelemmel a felperes perköltség fizetésre kötelező ítéleti rendelkezést mellőzte és az alperest kötelezte a felperes javára 8.628 forint perköltség megfizetésére.

[17] A fentiek értelmében az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú kijavított ítélet fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta a perköltség viselése tekintetében, míg ezt meghaladóan az ítéletet helybenhagyta.

[18] A felperes fellebbezése eredményes volt, míg az alperesé eredménytelen, ezért a másodfokú perköltség viseléséről az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdés szerint döntött. A felperes felszámította a fellebbezési eljárásra a költségt, amelyben csak ügyvédi díjat jelölt meg, a lerótt fellebbezési illeték felszámítására nyilatkozatot nem tett, ezért a Pp. 82. § (1) bekezdésre is figyelemmel a felszámított ügyvédi díj összegében határozta meg a felperest megillető másodfokú perköltség összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésére és a felperesi képviselő nemleges áfa nyilatkozatára tekintettel.

Budapest, 2022. szeptember 8.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó s.k.
Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Molnár
bíró